

Sygn. akt II UK 142/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku R. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 31 stycznia 2018 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt XIV Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację od wyroku z dnia 10 maja 2016 r., którym Sąd Rejonowy w W. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 20 listopada 2015 r. i przyznał R. P. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 29 lipca 2014 r. do 30 listopada 2014 r. oraz zwolnił go z obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za wyżej wymieniony okres.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 6 ust. 1, art. 7 pkt 1 w związku art. 13 ust. 1 pkt 2 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej jako ustawa zasiłkowa) polegającą na błędnym przyjęciu stanowiska, że wnioskodawca spełnia warunki do nabycia prawa do zasiłku chorobowego w

sytuacji posiadania w tym czasie innego źródła przychodów; II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 217 § 3, art. 231, art. 233 § 1, art. 316 § 1, art. 328 § 2, art. 378 § 1, art. 382, art. 391 i art. 477¹¹ § 1 k.p.c. wskutek nierozpoznania istoty sporu, nieprzeprowadzenia w całości postępowania dowodowego, niedokonania wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nieustosunkowania się do całego materiału dowodowego i nieważności postępowania wobec niewezwania do udziału w sprawie pracodawcy.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie odwołania wnioskodawcy w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, gdyż wnioskodawca nie spełnia warunków do prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia pracowniczego za okres od 29 lipca do 30 listopada 2014 r. wobec wykonywania w tym czasie innej pracy zarobkowej. W ocenie skarżącego, Sąd drugiej instancji „ewidentnie naruszył przepisy prawa materialnego i procesowego. Nie poddał krytycznej analizie treści orzeczenia Sądu Rejonowego. Wniosek wyprowadzony przez Sąd II instancji z zebranego materiału dowodowego był nielogiczny i poczyniony bez wszechstronnego rozważenia tego materiału”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący co prawda nie odwołuje się do przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na nieważność postępowania, jednak taki zarzut formułuje w kasacyjnej podstawie naruszenia przepisów postępowania, wywodząc, że „w sprawie nie wezwano do wzięcia do udziału w sprawie w charakterze strony zainteresowanej pracodawcy”, a ponadto, Sąd Najwyższy nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji bierze pod rozagę z urzędu stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Należy zatem stwierdzić, że wskazywana przez skarżącego przesłanka nieważności postępowania nie zachodzi, gdyż pracodawca nie jest zainteresowanym w rozumieniu art. 477¹¹ § 2 (w związku z § 1) k.p.c. w sprawie z odwołania pracownika od decyzji organu rentowego odmawiającej mu zasiłku chorobowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2016 r., II UZ 17/16, LEX nr 2112312 i powołane tam orzeczenia).

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest

wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Przy odwołaniu się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej uchodzi uwagi skarżącego, że w przesłance tej chodzi zarówno o naruszenie prawa, jak i o oczywisty wpływ tego naruszenia na rozstrzygnięcie sprawy. Obowiązkiem skarżącego jest zatem przeprowadzenie wywodu jurydycznego dla wykazania, że wskazywane przez niego naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji były tego rodzaju, iż doprowadziły wprost do wydania wadliwego wyroku. Obowiązku tego nie wypełnia odwołanie się przez skarżącego do ewidentnego naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego i procesowego, gdyż rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.